

čís. 78 ř. zák. a přečinem podle Šu 18 čís. 2 zák. ze dne 16. ledna 1896
čís. 89 ř. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska zmatečnosti čís. 3 Šu 281 tr. ř. vytýká stěžovatel, že odporoval v čas návrhu veřejného obžalobce, by bylo jednáno před samosoudcem podle Šu 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., že se však přes to tak stalo, ač následkem odporu měl býti souzen soudem sborovým. Zmateční stížnost těmito vývody uplatňuje zřejmě správně zmatečnost podle čís. 1 Šu 281 tr. ř., jež jediné obsahuje předpisy o náležitém složení soudu; než neprávem. Dle obsahu protokolu o hlavním přelíčení (§ 271 tr. ř.) byl čten spis obžalovací, tedy také návrh na provedení této věci samosoudcem; ani obžalovaný — třeba že podal dříve onen odpor —, ani obhájce nenamítali ničeho, ač přece ihned při početí hlavního líčení seznati museli, že místo tří členů zasedá v soudě jen soudce jediný a ač dotyčné ustanovení čís. 1 Šu 281 tr. ř. výslovnou výtku předpisuje. Kdyžť se tak nestalo, nejsou podmínky zmatečnosti dle uvedeného místa zákona dány a tvrzená zmatečnost jest zřejmě bezdůvodná.

Čís. 1913.

Ustanovení druhého odstavce Šu 2 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. vztahuje se toliko na případy prominutí trestu podle Šu 1.

I vyloučení podmíněného odkladu výkonu trestu podle Šu 2 zák. o podmíněném odsouzení jest považovati za následek trestu ve smyslu druhého odstavce Šu 2 amnestie čís. 28/1918.

(Rozh. ze dne 3. března 1925, Zm I 124/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Litoměřicích ze dne 19. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. g) (správně písm. d) tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného z oděření podmíněného odkladu výkonu trestu v ten smysl, že se rozsudkový výrok o nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu zrušil a soudu nalézacímu uložil, aby v této příčině znovu jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Odvolání obžalovaného jest odůvodněno. Má pravdu především v tom, že z trestního lístku patrné odsouzení obžalovaného rozsudkem c. a k. polního válečného soudu v oblasti etapní pošty čís. 346 ze dne 20. března 1918 pro zločin podle Šu 183 voj. tr. zák. a pro zločin podle Šu 197/1 voj. tr. zák. k trestu zůstřenému žaláře na dobu dvou let, jehož výkon odložen byl tímto rozsudkem na dobu po ukončení války, bylo

prominuto ustanovením Šu 1 nařízení Národního výboru Čsl. ze dne 5. listopadu 1918 o amnestii, čís. 28 sb. z. a n. z roku 1918. Ustanovení to mluví sice doslovně pouze o prominutí trestu, pokud ještě nebyl proveden, jakož i neschopnosti dosíci jistých práv, postavení a oprávnění, která nastala podle zákonných předpisů jako následek odsouzení, a ztráty volebního práva a volitelnosti do veřejných sborů; avšak druhý odstavec Šu 2 nařízení ustanovuje všeobecně, že se následky trestného činu promíjejí. Ač ustanovení to není v Šu 1 nýbrž v Šu 2, kde se v prvním odstavci nařizuje, by trestní řízení pro trestné činy v Šu 1 uvedené, když se dosud tak nestalo, vůbec nebylo zahájeno, pokud se týče, aby, bylo-li již zahájeno, bylo za určitého předpokladu zastaveno, nelze o tom pochybovati, že se vztahuje toliko na případy prominutí trestu podle Šu 1, poněvadž se na aboliční případy prvního odstavce Šu 2, kde dle povahy věci o nějakých následcích trestných činů vůbec nelze mluvit, vztahovati ani nemůže, a že ustanovením tímto mělo býti pouze zůrazněno, že se promíjejí nejen následky trestných činů, v Šu 1 uvedené, nýbrž vůbec veškeré jejich následky. Že však i vyloučení podmíněného odsouzení ve smyslu Šu 2 zák. o podm. ods. jest považovati za následek trestu, o tom nemůže býti pochybnosti. Dle toho nemůže svrchu uvedeně odsouzení obžalovaného přicházeti v úvahu s hlediska prvního odstavce Šu 2 zák. o p. o., třebas odst. druhý tohoto Šu čítal lhůtu, po kterou platí omezení prvního odstavce, ode dne právoplatného prominutí trestu. Pokud tedy soud nalézací předpokládal, že přiznání podmíněného odkladu výkonu trestu obžalovanému je se zřetelem na předchozí tresty jeho po zákonu vyloučeno, posoudil věc právně mylně, kdyžť nemůže býti dále pochybné, že potrestání obžalovaného pokutou 5 K nebo 12 hodinami vězení pro přestupek Šu 23 zák. o tisku dle rozsudku c. k. okr. s. v České Lípě ze dne 15. května 1912 p o z á k o n u (§ 2 odstavec první a druhý zák. o p. o.) podmíněnému odkladu výkonu trestu nynějším rozsudkem obžalovanému uloženého v cestě nestojí. Zbývá tedy ještě jen posouditi, jsou-li tu podmínky arbitrární ve smyslu Šu 1 zák. o p. o. V té příčině rozsudek vyjadřuje se tak neurčitě a všeobecně, že nelze správnosti jeho odůvodnění přezkoumati. Vada tato rovná se nedostatku odůvodnění pro výrok o odepření podmíněného odkladu výkonu trestu i bylo proto uznati, jak shora uvedeno (§ 7 zák. o p. o.).

Čís. 1914.

»Neschopným platiti« ve smyslu Šu 486 čís. 2 tr. zák. není, kdo se ocitl ve stavu přechodné nemožnosti platiti dluhy, může však počítati s opětou možností závazkům dostáti; očekávání této možnosti musí však spočívat na jistém pevném a bezpečném podkladě a nesmí se upínati k době časově příliš rozlehlé nebo spadající v nepoměrně vzdálenou budoucnost.

(Rozh. ze dne 4. března 1925, Zm I 797/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trest-